

ZODIAC

NEJNEBEZPEČNĚJŠÍ
ZE VŠECH ZVÍŘAT

GARY L. STEWART
A SUSAN MUSTAFA

ZODIAC

NEJNEBEZPEČNĚJŠÍ
ZE VŠECH ZVÍŘAT

GARY L. STEWART
A SUSAN MUSTAFA

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

THE MOST DANGEROUS ANIMAL OF ALL

Copyright © 2014 by Gary L. Stewart and Susan Mustafa

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2014

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Z anglického originálu *The Most Dangerous Animal of All*, vydaného nakladatelstvím HarperCollins v roce 2014, přeložil Petr Bílek

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Eliška Rychlá

Obálka Jakub Karman, Art007

Grafická úprava a sazba Vojtěch Kočí

Vydala Grada Publishing, a. s., v Praze roku 2014,
jako svou 5712. publikaci

Tisk CPI Moravia Books s. r. o.

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-5348-5

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9585-0 (ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-9586-7 (ve formátu EPUB)

Muži, který adoptoval dítě
opuštěné na schodech a který
ho miloval jako vlastní

OBSAH

Poznámka autora // 9

Prolog // 13

Zmrzlinová láska // 29

Znamení Zodiaka // 149

Odhalení pravdy // 251

Poděkování // 367

Časová osa // 371

O autorech // 377

POZNÁMKA AUTORA

Případ Zodiac už téměř padesát let halí závoj tajemství. Když jsem začal hledat svého biologického otce, ani ve snu by mě nenapadlo, že mě pátrání zavede k řadě brutálních vražd, které v šedesátých a sedmdesátých letech děsily obyvatele Kalifornie. Samotná myšlenka, že ty zločiny spáchal můj otec, mě naplňuje odporem a ze všech sil se snažím distancovat od děsivých zločinů, které spáchal na nevinných mladých lidech. Poté, co jsem se setkal se svou biologickou matkou, chtěl jsem prostě najít i toho muže, který mi dal život. Chtěl jsem jej poznat, milovat ho, a dokonce mu i odpustit, co mi provedl. Vyrosl jsem v adoptivní rodině, kde mě naučili, že láska a odpuštění jsou zásady, podle kterých se má žít.

Po dvou letech sbírání informací o otci jsem poprvé nabyt podezření, že by otec nějak mohl být zapletený do Zodiakových vražd. Tehdy jsem ale odmítal uvěřit, co mi napovídal instinkt, a tak jsem se pustil do odkrývání pravdy, abych dokázal, že můj otec nemohl v žádném případě být sériový vrah. Jak roky plynuly a během nich se vynořovalo čím dál více zřetelných důkazů, nastal den, když jsem už nemohl dál popírat, že moje největší obavy byly skutečné. Toto odhalení mě přimělo k napsání této knihy. Pocítil jsem zodpovědnost získané poznatky zveřejnit,

aby nezůstaly žádné pochybnosti o totožnosti vraha a důvodech, proč vraždy spáchal.

Kniha se zakládá na mém dvanáctiletém výzkumu, který jsem si zaznamenával formou deníku tak, jak jsem postupně odhaloval fakta o životě svého otce. S pomocí rozhovorů s otcovým nejlepším kamarádem, členy rodiny a mou biologickou matkou, policejních záznamů, novinových článků, starých dopisů rodiny Bestů, záznamů o svatbách a rozvodech a dalších oficiálních záznamů se mi podařilo vytvořit časovou přímku doby otcova mládí. Ta tvoří první část knihy. Události tohoto období vyprávím románovým stylem, protože tak lze jeho příběh vypovědět co možná nejsouvisleji. Při reprodukování dialogů v této části knihy jsem se několikrát dopustil spisovatelské licence, ale i tyto rozhovory jsou založené na vzpomínkách otcových příbuzných a přátel a na skutečnostech z jeho života, které se týkaly mě. Stejně tak dialogy ve druhé a třetí části se zakládají na dvanácti letech pátrání a na faktech, které při tomto pátrání vyšly najevo. Je třeba poznamenat, že všechny rozhovory, které se odehrály mezi mnou a jinými lidmi, včetně mé biologické matky, otcova nejlepšího přítele a vyšetřovatelů ze sanfranciské policie, jsou zaznamenané slovo od slova.

Fakta týkající se života mého otce pocházejí z období padesáti let a jsou složitá. Připadalo mi nejlepší začít jednoduše na začátku, abych čtenáři věrně vylíčil, jak a proč se z mého otce stal sériový vrah.

Gary L. Stewart

Únor 1963

Tmu prořízl pláč hladového dítěte.
Jeho otec ze sebe zlostně shodil
peřinu, vstal z postele a spěchal
k bedně na prádlo, kterou přezdíval
„kolíbka“. Zuřivě zabouchl víko.

Uvnitř se pláč zanedlouho změnil
v lapání po dechu, jak dítěti
docházel vzduch.

PROLOG

Květen 2002

Třicet devět let. Právě tak dlouho jsem čekal na ta slova. Třicet devět let jsem se ptal, jak se jmenuji a jak se jmenují moji rodiče.

Nakonec jsem to zjistil.

Maminka se jmenovala Judith.

Poznal jsem, že v den, kdy jsem zjistil pravdu, mé adoptivní rodiče, Loyda a Leonu Stewartovi, něco trápilo. Kradmo jsem je pozoroval, když jsem připravoval langusty, klobásu, kukuřici a brambory a nesl je na prostřený stůl za domem u sestry Cindy. Loyd se nesmál a nevyprávěl vtipy v louisianské francouzštině jako obvykle a Leonina krásná tvář byla napjatá, jako kdyby přemýšlela o něčem závažném.

Bylo vedro a vlhkost již z jarního vzduchu vysávala jakoukoli svěžest, ovšem díky mírnému vánku bylo horko snesitelné. Seděli jsme kolem stolu, obírali maso z ocásků a z hlav chutných korýšů vysávali pikantní koření. Když jsem dojedl svou hromádku, pustil jsem se do vymývání hrnce. Sledoval jsem, jak na sebe Loyd s Leonou pokývli a pak se vydali směrem ke mně.

Aha. Podle toho, s jakým soustředěním ke mně přicházeli, jsem poznal, že se stalo něco hodně špatného. Říkal jsem si, kdo asi zemřel.

„Gegu,“ začal táta.

Loyd mi nikdy Gegu neříkal. Byla to zkrácená podoba mého jména a říkali mi tak jenom prarodiče. To, že použil tuhle přezdívku, společně se skutečností, že vypadal, jako kdyby se měl pustit do pláče, mě znervózňovalo ještě víc.

Utěrku jsem si z ruky přehodil přes rameno a řekl jsem:

„Co je s váma dvěma?“

„To, co ti musíme říct, nejde říct lehce, a tak ti to prostě řeknu,“ pravil Loyd. „Před pár týdny nám zavolala nějaká paní ze San Franciska a tvrdila, že je tvoje matka.“

Moje matka? Cože?

Leona mě objala kolem pasu. „Když jsme od ní dostali balíček s fotografiemi, nejdřív jsem nechtěla věřit tomu, že by to mohla být tvoje maminka, ale táta připomínal, jak hodně se té paní na fotce podobáš. Já jsem to bytostně popírala. Dokonce jsem se pár dnů odmítala podívat se znovu na tu fotku.“

Snažil jsem se spolknout knedlík, který se mi najednou udělal v krku.

„Pak jsem se s myšlenkami na to modlila,“ pokračovala, „a Pán mi uložil na srdce, že to je tvoje matka a že s tatínkem máme s tebou mluvit upřímně.“

„Hned jak jsem se na fotku podíval, věděl jsem, že to je tvoje matka,“ vložil se do hovoru Loyd. „Povídal jsem to mámě, ale ona tomu ne a ne uvěřit.“

Když Leona viděla, jak se mi do očí derou slzy, jemně mě stiskla.

Nemohl jsem tomu uvěřit. Po všech těch letech budu konečně mít identitu, jméno, které bude skutečně moje vlastní. Cítil jsem, jak mnou proudí vlna vzrušení, chytil jsem otce a matku a pevně je objal. Slíbil jsem jim, že ať se děje co se děje, vždycky budou

moji rodiče. Tehdy jsem nemohl vědět, jak moc tohle všechno změnil běh mého života.

Leona mi vysvětlila, že ten telefonát se odehrál na prvního máje.

Seděla se Cindy v obýváku a bavila se s Loydovou matkou Evelyn. Vtom zazvonil telefon a ona odešla do kuchyně jej zvednout.

„Prosím,“ ozvala se Leona s příjemným jižním přízvukem.

„Dobrý den. Je to Leona?“ nervózně se zeptal hlas na druhé straně linky.

„Ano, to jsem já. A s kým mluvím?“

„Jmenuju se Judith Gilfordová a bydlím v San Francisku. Domnívám se, že jsem biologická matka vašeho syna Garyho.“

Na několik vteřin Leonu opustil hlas.

Když se jí podařilo popadnout dech, vypravila ze sebe: „Proč si to myslíte?“

„Mám údaj z jeho umístovací složky,“ vysvětlila Judith.

„Podívejte se, nechci se vám plést do života,“ dodala spěšně.

„Chci jen tuhle informaci říct Garymu, aby věděl, kdo je, pokud by to náhodou vědět chtěl.“

Leona poslouchala, zatímco žena povídala o některých svých životních okolnostech a o tom, jak se stalo, že dítě dala k adopci.

„Nikdy jsem se jej nechtěla vzdát a vždycky jsem se jej snažila najít,“ řekla Judith, právě když do místnosti nakoukl Loyd. Leona jej posunkem poslala pryč, odebrala se do své ložnice a zavřela za sebou dveře. Pozorně naslouchala, zatímco jí Judith vyprávěla o všem, co musela v uplynulých několika letech podstoupit, aby našla svého syna. Leona byla vždycky vnímavá k pocitům druhých a s tou ženou mohla jen soucítit.

„Jen mě, prosím, nechte poslat vám balíček s dopisem a pár fotkami pro něj,“ prosila Judith.

„Proberu to s manželem,“ odvětila Leona. „A promluvíím s Garym.“

Judith ji přerušila. „Nic mi prosím neslibujte. Ty údajně vám prostě pošlu a budu věřit, že se stane to, co se stát má.“

Po několika dnech, když Leona přes společnost FedEx obdržela obálku od Judith, obracela ji stále znovu a znovu sem a tam, bála se ji otevřít, bála se toho, jak nám všem její obsah může změnit život.

Všechny oslavy narozenin, odřená kolena, pláč, který utišila svým polibkem. Myslí jí proběhly všechny vzpomínky, které se mnou měla. Je to nějaký krutý žert? Jak se ta žena opovažuje jí takhle zasahovat do života – do synova života? Třesoucími prsty Leona otevřela obálku. Spatřila fotografii připnutou sponkou k dopisu. Z pasové fotky na ni hleděla žena, které telefonovala. Slzy zakalily Leoně zrak a stékaly jí po tvářích. Při prohlížení fotky se snažila sama sebe přesvědčit, že ta žena se mi vůbec nepodobá. Ať si ale snažila cokoliv sebevíc nalhávat, pravda na ni hleděla za snímku.

Odnesla fotografii Loydovi.

Prohlížel si ji a držel přitom Leonu za ruku.

„Určitě vypadá jako ona,“ řekl Loyd. Chtěl manželce říct, že ta žena v žádném případě mou matkou být nemůže, ale věděl, že musí mluvit upřímně.

Několik následujících dnů nemluvili o ničem jiném než o této neuvěřitelné šlamastyce, v níž se nejednou ocitli.

Moje adoptce byla definitivní a uzavřená. Tohle se nemělo stát. Měli by mi to říct? Měli by to držet v tajnosti? Drželi se za ruce, společně se modlili a prosili Boha, aby jim naznačil, co mají dělat.

Nakonec jednou večer Loyd dospěl k odpovědi. Obrátil se k manželce a řekl: „Zaslouží si vědět, kdo je, a pak se rozhodnout, co chce dělat.“

Leona věděla, že manžel má pravdu, ale velmi se bála, že mi to ublíží. Následující týden se Leona s Loydem modlili usilovněji než obvykle, aby jim Bůh dal sílu k nezištnosti, aby jim pomohl sdělit tuto zprávu správným způsobem. A tak jsem se to dozvěděl.

Toho večera jsem jel pětáctýřicet kilometrů autem domů otřesený. Vzpomínal jsem na všechny okamžiky, kdy jsem si představoval, jací by mohli být moji skuteční rodiče, a jak jsem dumal, po kom jsem zdědil nazrzlé vlasy. Protože jsem neznal svoje skutečné jméno ani proč na mém adopčním rodném listě stálo, že jsem se narodil v New Orleans, většinu života jsem se potýkal s krizí identity. Vzrušeně i s úzkostí jsem se nemohl dočkat, až si prohlédnu obsah balíčku od Leony. S fotografií oné ženy v ruce jsem trochu důrazně šlápl na plyn. Několikrát jsem skoro sjel ze silnice, protože jsem od ní nedokázal odtrhnout oči. Při jízdě jsem myslel na to, jak na fotku zareagoval můj syn Zach.

„Vypadá přesně jako ty, tati,“ řekl Zach naivně při pohledu na muže, který na zaslané fotce stál vedle Judith. Všichni se smáli. Ten člověk byl zjevně indiánského nebo hispánského původu, ale Zach usoudil, že když ta žena je moje matka, pak ten muž musí být otec.

Po příjezdu domů jsem rozsvítil velké světlo na stropě, aby mi při procházení dopisů v krabici neunikla jediná podrobnost. Seděl jsem na oblíbeném křesle a upřeně jsem se díval na ženu, která tvrdila, že je moje matka.

Její oči.

Její nos.

Její ústa.

Byly jako moje.

Vytáhl jsem dopis, který Judith napsala všem mužům, na něž dokázala sehnat kontakt a kteří se narodili v Louisianě ve stejný den jako já. Při čtení se mi do očí draly slzy.

V dopise vysvětlovala, že když jsem se narodil, bylo jí patnáct a utíkala z Kalifornie. Byl vdaná za mého otce, ale manželství nechala její matka zrušit, protože Judith byla nezletilá. Judith dál psala, že ji s manželem zatkli a poslali zpátky do Kalifornie. Judith se mohla nastěhovat zpátky k matce pod podmínkou, že mě – jemuž byly tehdy dva roky – dají k adopci. Uváděla, že v šestadvaceti se znovu vdala a měla dalšího syna.

Mám bratra?

Pak psala, že mě milovala ode dne, kdy jsem se narodil, a že od té doby jsem byl vždycky s ní. „Byl by to nejšťastnější den mého života, kdyby zazvonil telefon a syn mi řekl: ‚Věřím, že jsi moje máma,‘“ stálo dál v dopise.

Pročítal jsem dopis znovu a znovu dokola a pak jsem zvedl telefon. Když jsem začal vytáčet číslo, které napsala, začala se mi třást ruka a zavěsil jsem. Co bych řekl?

Začal jsem myslet na Leonu. Věděl jsem, jak těžké pro ni muselo být, když se mi s tou informací svěřila. Nazítří byl Den matek a cítil jsem výčitky už jen při pomyslení, že bych měl té ženě zavolat, když mi Leona byla tak úžasnou mámou. Celý život jsem tento svátek trávil v kostele a chválil ji, zatímco ona hrdě nosila kytíčku na znamení, že je matkou. Rozhodla se, že mě bude milovat, i když vůbec nemusela. Ráda mě přijala u sebe doma a chovala se ke mně, jako bych byl její biologický syn. Takovou zradu si nezasloužila.

Když jsem druhý den ráno vedle ní seděl v kostelní lavici, cítil jsem k ní nesmírnou lásku, ale když jsem jí tiskl ruku, nedokázal

jsem přestat myslet na tu druhou ženu, tu, která mě porodila v pouhých patnácti letech. Nešlo mi to do hlavy. Soucítíl jsem s tou mladou dívkou, která se ocitla v tak dospělé situaci.

Večer mi bylo jasné, co musím udělat. Vždycky jsem věřil, že všechno se děje z nějakého důvodu, a tohle nemohla být výjimka.

Po návratu domů jsem se odebral do obýváku a usadil se na svou oblíbenou židli. S fotografií té ženy v ruce jsem uchopil telefon a začal vytáčet číslo. Jak jsem zabodával prst do čísel, srdce mi bušilo. Se zatajeným dechem jsem čekal.

Jedno zazvonění.

Druhé zazvonění.

Třetí zazvonění.

Pak ze záznamníku odpověděl mužský hlas. S výrazným přízvukem pravil: „Dovolali jste se k Judy Gilfordové a Franku Velasquezovi. Vašeho zavolání si vážíme, ale právě jej nemůžeme přijmout. Se vzkazem, prosím, zanechtejte své jméno a telefonní číslo a my se vám ozveme, jakmile to bude možné.“

Projela mnou vlna zklamání. Hrozně jsem chtěl slyšet její hlas. Na chvíli jsem se zarazil.

Zhluboka jsem se nadechl a nakonec ze sebe vypravil: „Toto je vzkaz pro Judith Gilfordovou. Tady je Gary Stewart a myslím, že byste mohla být moje matka.“ Na okamžik jsem se odmlčel, aby se mi zklidnil hlas. „Jestliže jste moje maminka, chci vám popřát šťastný Den matek... poprvé. Jestliže moje matka nejste, tak stejně přeju krásný Den matek. Pokud mi chcete zavolat zpátky, jsem na čísle...“ A uvedl jsem svůj telefon.

Aniž bych věděl, jestli jsem se zachoval správně, vyčerpaný jsem se zhroutil do křesla. Ten telefonát mě stál veškeré síly. Natáhl jsem se, abych rozsvítil lampu, a poté jsem tam několik hodin jen seděl a zíral na její fotku.

Později večer se Frank Velasquez rozhodl zavolat domů a zkontrolovat zprávy. S Judy, jak si nejraději nechala říkat, byli na návštěvě u příbuzných v Albuquerque v Novém Mexiku. Ačkoli nebyli svoji, Judy jej často označovala za svého manžela. Rádi spolu cestovali a tento výlet brali jako jakousi krátkou dovolenou.

Frank chvíli poslouchal a pak si zprávu nastavil znovu.

„Tohle si, zlato, musíš poslechnout,“ pravil a podal Judy sluchátko. Znovu a znovu si zprávu přehrávala a usedavě plakala, když slyšela můj hlas.

„Musíš mu teď zavolat,“ naléhal Frank.

Judy to nedokázala. Byla příliš rozrušená.

„Nemůžu. Je moc pozdě,“ vymlouvala se. „A na telefonní kartě už nejspíš nemáme dost velký kredit.“

Frank jí vzal sluchátko z ruky a vytočil číslo, a než jí telefon vrátil, zaplatil dalších tisíc minut.

Judy na něj chvíli hleděla a pak vytočila číslo, které jsem zanechal na záznamníku.

Pořád jsem ještě seděl v obývací místnosti, když mě ze snění vytrhlo pronikavé vyzvánění telefonu.

„Ano,“ řekl jsem, hlas mi přeskakoval a snažil jsem se uklidnit třesoucí se ruce.

„Ahoj,“ zašeptala Judy do telefonu. „Tady je Judy Gilfordová.“

Zvuk jejího hlasu mnou projel jako elektrický proud. Rozplakal jsem se. Ztratil jsem řeč.

„Vím, že mi asi nevěříš, ale miluju tě. Vždycky jsem tě milovala,“ rozechvělým hlasem prohlásila Judy. Jako když se najednou protrhne přehrada, začali jsme mluvit oba najednou. „Máš vnuka,“ řekl jsem jí. „Je mu deset a jmenuje se Zach.“

Mluvili jsme snad hodiny, dychtivě si chtěli všechno říct a skákali si do řeči. Cítil jsem se jako ve snu – jako kdyby se to dělo

někomu jinému, jako kdyby byla vyslyšena nemožná modlitba. Dohodli jsme se, že minulost necháme plavat a že náš vztah si uděláme takový, jaký chceme. Vzrušeně jsme se začali domlouvat, jak se setkáme.

Když jsem zavěsil, opřel jsem se v křesle a vychutnával si tenhle zvláštní Den matek. Byl to den, na nějž nikdy nezapomenu. Nemohl jsem ten večer usnout, a tak jsem se pokusil vtělit pocity do slov a napsal jsem jí dopis:

Mami,

dnes se mi změnil svět. Když jsem se poprvé dozvěděl, že mě hledáš, byl jsem v naprostém šoku. Potom, když jsem s tebou dnes večer mluvil, už provždy a s konečnou platností vím, že jsi moje maminka. Co teď cítím v srdci, nelze popsat slovy. Mateřská láska je mnohem víc, než jak ji většina lidí chápe. Po celý život jsem v srdci cítil prázdnotu, kterou nebylo možné zaplnit. Ta chybějící část byla něčím, čemu jsem nerozuměl, něčím, o jehož existenci jsem neměl ani tušení. Když jsi mi dneska večer řekla tato slova, „Gary, miluju tě“, ta prázdnota zmizela.

Dne 1. června 2002 jsme se Zachem jeli na mezinárodní letiště v New Orleans a nasedli do letadla do kalifornského Oaklandu. Seděl jsem klidně, žaludek jsem měl sevřený a sledoval jsem